

ZOR OLAN KORUMAK

2023 yılı Ramazan Ayı sonrası ilk dersim. Ve yıllarca süregelen adetim olarak bu dersimde de Ramazan Ayında ihlas edilen manevi kazanç, feyzi muhafaza etmeye dair nelere dikkat etmeliyim noktasında Risale-i Nur üzerinden bir araştırma yapacağım. Ramazan Ayı manevi açıdan çok bereketli ve feyizli bir ay herkes bu manevi feyiz ve bereketten hisseder oluyor. Açlıkla midemiz oğladı ama manevi uğraşlarla insan insan yapan kalp, ruh gıdalarını alıp feyizlendiler.

telezzüz ederler, nazarlarını onlara dikerler. Onun içindir ki; **Ramazan-ı Şerifte mü'minler,**

404

derecatına göre ayrı ayrı nurlara, feyizlere, manevî sürurlara mazhar oluyorlar. Kalb ve ruh, akıl, sır gibi letaifin o mübarek ayda oruç vasıtasıyla çok terakkiyat ve tefeyyüzleri vardır. Midenin ağlamasına rağmen, onlar masumane gülüyorlar.

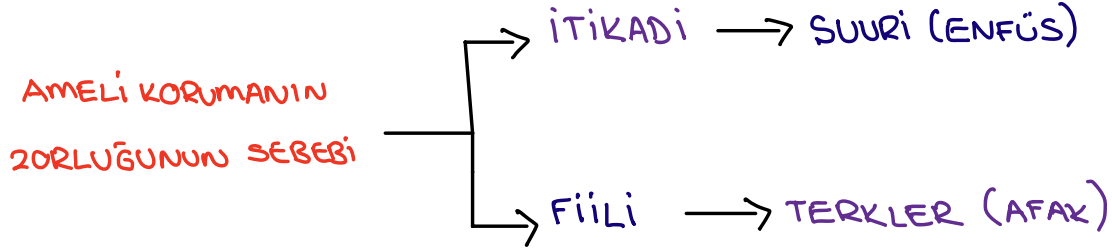
Ramazan Ayı bitti herkes ektiği kadar biçecek, çalıştığının karşılığını fazl-ı ilahiden görecek.

Şimdi meşhur söz vardır hac hacdan dönünce başlar diye. Bu söz aslında bütün ibadetler için geçerlidir. Burada vurgulanmak istenen mana aslında yapılan ibadetin suyunun hayat içinde muhafazasının zorluğu. Bende bununla ilgili bir söz işitmiştim. Hadis olabilir ama kaynağını bulamadığım için hadis diyemeceğim. Sözün ifadesi manası çok mutabık.

AMELİ KORUMAK YAPMAKTAN ZORDUR

Gerçekte öyle hatırlıyorum ki ahirzamanda bu gitgide zorlaştı. Özellikle Ramazan sonrası herkes kendi aleminde bu manevi düşüşü hisseder, hissediyor.

Ameli korumanın zorluğu noktasını düşündüğümde iki noktada bir zorluk tesbit ettim.

Bu iki noktada insanın amelini muhafazasının zor olduğunu anladım. Bu iki noktada amelin muhafazasının zorluğuna dair enfüsten aslında en zor olan yere başlayıp afaka doğru inlediğim manaları not alacağım.

AMELİ KORUMANIN ZORLUĞUNUN SEBEPLERİ

1- İTİKADİ (ENFÜS)

Cenabı Hak bizden amel değil salih amel istiyor.

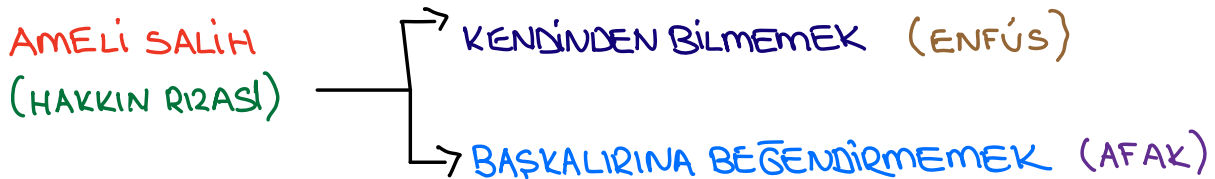
Kur'anda çokça geçen bir ifadedir amel-i salih.

Amel-i salih lügat manası olarak "iyi, güzel, faydalı iş" anlamına gelse de bu mana Kur'ani bir mana değil.

Zira hangi iş yada fiil olursa olsun istersek dine ait bir ibadet bir hizmet olsun bu fiil amel olur ama salih amel olmayabilir.

Salih amel-i amelden farklı kılan şey o amelin ihlası olmasıdır.

İhlas yapılan fiilin yalnızca Allah için yapılması hak için yapıp iaine halk karıştırılmamasıdır. Bunu da yani amelin içerisine halk yani mahluk karıştırmamayı iki şekilde anlamlandırıyorum.

Bu iki tehlikeden dolayı bu zamanda amel-i salihî yakalamak ve muhafaza etmek oldukça zor. Bu zorluğa işareten Üstad **Kastamonu Lahikasında** bu noktaya vurgu yapıyor.

en büyük esastır. Farzlarını yapan, kebireleri işlemeyen, kurtulur. Böyle **kebair-i azîme** içinde **amel-i sâlihîn ihlasla muvaffakiyeti pek azdır**. Hem **az bir amel-i sâlih**, bu ağır şerait içinde çok hükmündedir.

Amelin korunmasında en zor kısım enfüse bakan koruma noktası. Zira iki zorluk var. Birincisi amelin yani vücudî olan hayırlarını sahiplenmemek, kendinden bilmemek, ikincisinde bu amelleri birilerine göstermemek, birileri için yapmamak, birilerine işittirmemek (riya, süm'ia)

Üstad Kastamonu Lahikasında ifade ettiği "**böyle kebair-i azîme**" tabirinden zahir mana olarak ahir zamanın dehşetli günahları anlaşılırsa en büyük kebir "insanın benlik duygusu ve ben yaptım demesidir".

Bu vehmî ilahlıktan kurtulamadıkta ya da kurtulma çalışmalarını yapamadıktan sonra amelî salihî muvaffak olmak zor.

O zaman soru soralım bana amelî salihî kazandıracak olan şey nedir? Kur'an bu sorumuza amelî salihî ayetlerinin önüne koyduğu çok önemli bir kavramla cevap veriyor **iman**....

İMAN EDİP SALİH AMEL İSLEYEN MÜMİNLERE MÜJDELE **{BAKARA 25}**

Bu noktada iman denilen hakikatın sürekli yenilenmesi gereken bir hakikat olup imanın inkisafı nisbetin vücudî olan varlığı vacib-ül vücud olan Cenabı Hakka vermek, ondan bilmek ve en büyük put olan benliğin hakikatını anlayıp kendisinde acz, fakr, noksan ve kusurdan başka bir şey görmemektir.

İnsan nefsinin en büyük yanılgısı kendinde gözüktenleri kendinden bilmek, kaynak olarak kendini görmektir.

Ama Kur'an insanı mahiyet noktasında en camî bir aynâ olarak tanımlar ve hiçbir varlığın olmadığı gibi insanında kendinde gözükten hayırların, kemalatın sahibi olamayacağını ders verir ve . Bir insan bu öğretiyi kaçırdıca manevî hamlikten kurtulamaz ve yaptığı bütün ameller iyilik olarak kalır.

Küfür ise hakaik-i imaniyeyi inkâr ve nefy olduğundan ademdir. **Enaniyetin vücudu** ise, **haksız temellük** ve **âyinedarlığını bilmemek** ve **mevhumu muhakkak bilmekten ileri geldiğinden**, **vücut rengini ve suretini almış bir ademdir.**

Haksız temellük

Ayinedarlığını bilmemek

Mevhumu muhakkak bilmek

Maalesef genel din anlayışımızda çokca önem arz etmeyen ve amele dayalı din yasentimiz ile farkında olmadan bize ihsan edilen ve bizde gözükten hayırları sahiplenmeye onları kendimizden bilmeye başlıyoruz. Daha sonrada **yapmadıklarımıza övünüp, yaptıklarımıza seviniyoruz.**

YAPTIKLARINA SEVİNEN YAPMADIKLARI İLE ÖVÜLMekten

HOŞLANAN KİMSELERİ SAKIN AZABDAN KURTULURLAR

ZANNETME . ONLAR İÇİN PEK ACI AZAB VARDIR.

{AL-i İMRAN 188}

Ne demek yaptıklarına sevinmek, yapmadıkları ile övünmek

Bu sorunun cevabı ancak tahkiki iman eğitimi ile anlaşılabilir.

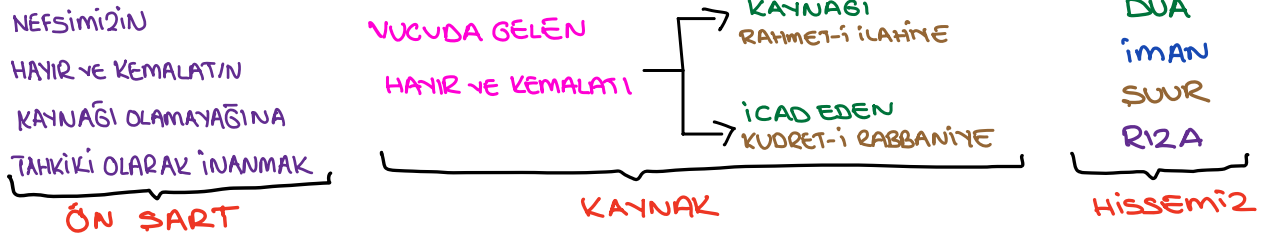
Kur'an'ın ve hadisin insan nefsi ile insanı kamili tanımlama

forkını anlamadan ameli salihе ulaşmak, yada bize ihsan edilеn amelleri korumak zor.

Fakat hasenatta iftihara hakkı yoktur. Onda onun hakkı pek azdır. Çünkü hasenatı isteyen, iktiza eden rahmet-i İlahiye ve icad eden kudret-i Rabbaniyedir. Sual ve cevap, dâî ve sebep, ikisi de Hak'tandır. İnsan yalnız dua ile, iman ile, şuur ile, rıza ile onlara sahip olur. Fakat seyiyatı isteyen, nefsi insaniyedir (ya istidad ile, ya ihtiyar ile).

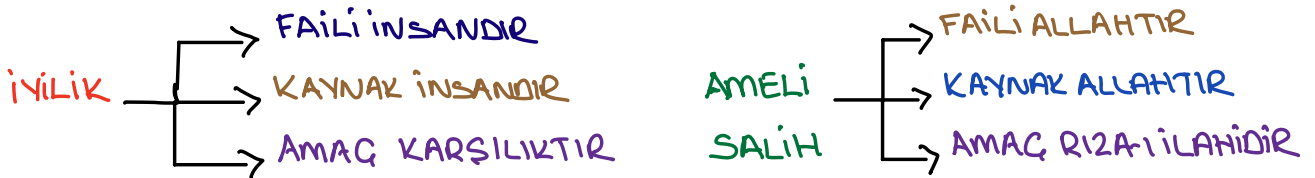
Ameli salih nefsi emmaremde bir kemalat olmadığına kalbi bir mutmainlik içinde iman edip kendisinde gözüken kemalat, hayır, ihsanın kaynağının kendisi olmayıp, bütün hayırların kemalatın Hayr-ı Mutlak olan kudret-i Rabbaniyenin icadı, rahmet-i İlahiye nin iktizası olduğunu bilmek kendisine ait olmayan vücudi hari-cisi olmayan bir keshb olduğunu bilmektir.

AMELİ SALİHİN VUCUDA GELMESİ

Bu şartlar yerine geldiğinde fiil ameli salih sınıfına girer.

Öteki türlü fiilin kaynağını kendisi gören, kendinden bilen, kendi ile övünüp başkalarını yeren kişinin fiilleri iyilik olarak kalır amelleri bosa gider hadisın tabiri ile müflis olur.

nihayetsiz bir azab ile çekmeye müstehak olur. Amma hasenat ve hayrat ise, madem ki vücudîdirler; kesb-i insanî ve cüz'-i ihtiyarî onlara illet-i mûcide olamaz. İnsan, onda hakikî fâil olamaz. Ve nefsi emmaresi de hasenata tarafdâr değildir, belki rahmet-i İlahiye onları ister ve kudret-i Rabbaniye icad eder. Yalnız insan, iman ile, arzu ile, niyet ile sahib olabilir. Ve sahib olduktan sonra, o hasenat

Amel-i salih böyle tanımlanıp ben zehirinden temizlendiğinde bütün ameller hokedise dayalı bir mükafat için yapılmaz, onlarla övünülmez yalnızca fazl-ı ilahiyeye iltica edilir.

niyet ile sahib olabilir. Ve sahib olduktan sonra, o hasenat

85

ise, ona evvelce verilmiş olan vücud ve iman nimetleri gibi sâbık hadsiz niam-ı İlahiye bir şükürdür, geçmiş nimetlere bakar. Va'd-i İlahî ile verilecek Cennet ise, fazl-ı Rahmanî ile verilir. Zahirde bir mükâfattır, hakikatta fazıldır. Demek seyyiatta sebep, nefistir; mücazata bizzât müstehaktır. Hasenatta ise sebep Hak'tandır, illet de Hak'tandır. Yalnız, insan iman ile tesahub eder. "Mükâfatımı isterim" diyemez, "Fazlını beklerim" diyebilir.

Bu önemli moalesefe günümüzde unutulmaya yüz tutmuş bu Kurânî temel öğretileri suurumuza yerleştirmeyince, sürekli güncellenen bu eğitim tekrar edilmeyince nefsi emmaremin yaptığı günahlar görmediği kusurların farkında olamayıp manen seviniyorum, bana ait olmayan hayır ve hasenat, kemalaftı yapma gücüm ve mahiyetimin olmadığı holde yaptım zannedip yapmadıklarım ile övünüyorum.

Neticede de kudretin icadı, rahmetin iktizası olan hayırları sevapları sahiplenip onlarla övünüp, faziletfurusluk ile baskalarını yererek amelimi hiç ediyorum.

Bu noktada Kur'an sarih ifade ile bizi hasenatı, hayırları sahiplenmemiz adına uyarır ikaz eder:

Üçüncü Hatvede:

مَا أَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ

Sana ne iyilik erisirse Allah'tandır. Sana ne kötülük erisirse nefsendendir. NISA-79

dersini verdiği gibi: Nefsin muktezası, daima iyiliği kendinden bilip fahr ve ucbe girer.

Bu hatvede: Nefsinde yalnız kusuru ve naksı ve aczi ve

478

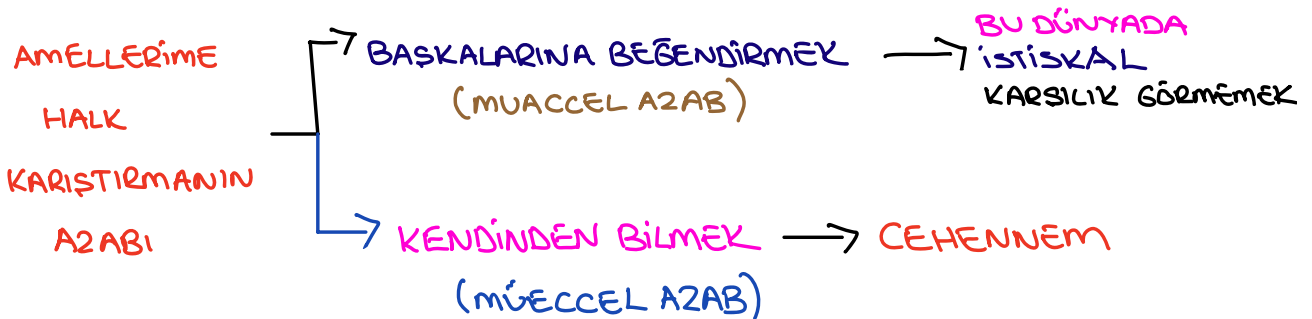
fakrı görüp; bütün mehasin ve kemalâtını, Fâtır-ı Zülcelal tarafından ona ihsan edilmiş nimetler olduğunu anlayıp, fahr yerinde şükür ve temeddüh yerinde hamdetmektir. Şu mertebede tezkiyesi,

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّيَهَا

Nefsini günahlardan arındıran kurtuluşa ermistir. SEMS 91

sırrıyla şudur ki: Kemalini kemalsizlikte, kudretini aczde, gınasını fakrda bilmektir.

İşte kendimi Kur'an'ın tahkiki iman eğitimine tabi tutmazsam ve bu eğitimi hayatımın temel öğretisi haline getirmezsem yegane yaptığım şeyler olan günahlara, kusurlarıma istiğfar etmezsem, bende gözükken bana ait olmayan hayırlar ve kemalatla övünürsem azab kaçınılmaz olacak. Al-i imran 188. ayette geçen azab kavramından iki noktayı anlıyorum

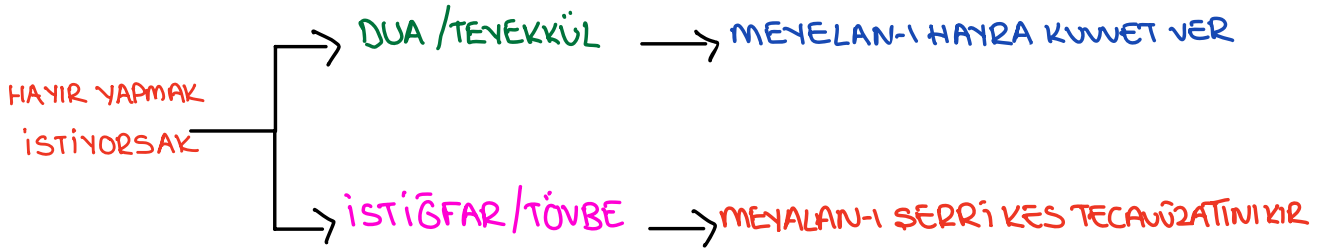
Ameli salihе ulaşmak bu kadar zorsa ne yapacağız? Ameli yapmaktan vazmı geçeceğiz. Hayır asla. Zira amelimizde ri-za-i ilahi olacak yarı önce amel olacak o amel içinde ri-zayı ilahi yakalayıp koruma altına alacağız.

Ama dersten ne anladık insan nefsi emmâresinin hayrı yapma imkanı yok çözüm nedir?

Çözüm şu....

Elhasıl:

Ey insan! Senin elinde gayet zaîf, fakat seyyiatta ve tahribatta eli gayet uzun ve hasenatta eli gayet kısa, cüz'-i ihtiyarî namında bir iraden var. O iradenin bir eline duayı ver ki, silsile-i hasenatın bir meyvesi olan Cennet'e eli yetişsin ve bir çiçeği olan saadet-i ebediyeye eli uzansın. Diğer eline istiğfarı ver ki, onun eli seyyiattan kısalsın ve o şecere-i mel'unenin bir meyvesi olan Zakkum-u Cehennem'e yetişmesin. Demek dua ve tevekkül, meyelan-ı hayra büyük bir kuvvet verdiği gibi; istiğfar ve tövbe dahi, meyelan-ı şerri keser, tecavüzatını kırar.

Ameli salihâ muhriyet onları vücuda çıkarmak bu iki silaha bakar, korumakta tahkiki iman eğitimi ile sahiplenmemeye bakar.

Onun için dini amel merkezli yaşamaktan, kültür seviyesinde yaşamaktan çıkıp kendimizi bir şekilde ister tarikat ister hakikat mesleğinde hakkı bulmak anlamak yolunda seyrü sülûke atıp hem ameli salihâ muvaffak olup hemde onu muhafaza etmeye çalışmalıyız. Ama seyrü sülûk olmamaya dikkat.

SEYRÜ SÜLÜK

✂ Başlıkta yazılım hatası olduğunu düşünenler yazının sonuna kadar sabretsinler. Seyr-ü süluk kendi varlığından başlayıp yaratıcıya ulaşma yolculuğu anlamına gelir. Hakka ulaşma çabası olan bu manevi eğitimde iki nokta çok önemlidir.

✂ Birincisi kendimizde gözüken bütün kemalat ve kabiliyet ve özelliklerin yaratıcıya ait olduğunun farkındalığı ile bunların benim zannetmenin terki

✂ İkincisi kendimize sonradan monte ettiğimiz adet,örf,makam,nam vs gibi şeylerin terki.

✂ Bu iki ana noktadaki terk ile seyr-ü süluk başlar. Yani varlık sahasına indiğimizde bize takılan kemalatı sahibine teslim,kendimize taktığımız vehmi özelliklerin terki ile hakikata uruc etmektir seyr-ü süluk.

✂ Dolayısı ile seyr-ü süluk bir arınmaktır,çözülmedir. Bu iki noktada arınma sağlanmadan kendimize mutlak bir varlık süsü verip buna birde dine ait ilim ve ibadet süslerini takarsak o zaman dinden kemalat emip kendini şişiren bir süluk oluruz.

✂ Vehmi benlik putumuza dinden emdiğimiz ve acz fakr ve kusurumuzu unutarak enaniyetimizi şişirdiğimiz vehmi kemalatıda cehennem külünde boşaltırız zira sülukler emdikleri kanı külün içinde boşaltırlar.

✂ Ya seyr-ü süluka talip olup miraçvari uruca başlayacağız yada seyrü süluk gibi sürüneceğiz...